

виробничих процесів за допомогою сенсорів, роботів та штучного інтелекту) тощо.

Розглядаючи ж результативність впровадження інновацій в аграрному підприємстві слід зазначити, що переважна частина суб'єктів господарювання, які є невеликими за розмірами, залишається поза даним процесом. Це пов'язано як із суб'єктивними, так і об'єктивними чинниками, а саме: нові технології та обладнання є відносно дорогими та «непідйомними» для невеликих господарств; частина аграріїв продовжує віддавати перевагу традиційним методам вирощування сільськогосподарських культур і, як наслідок, не цікавляться інформацією про нові технології та їх переваги тощо.

Можливими шляхи подолання викликів можуть бути: державна підтримка (розробка та реалізація державних програм підтримки інновацій в аграрному секторі, надання субсидій та кредитів, в тому числі і аграрним навчальним закладам, які готують майбутніх фахівців для аграрного сектору економіки); співпраця з науковими установами та навчальними закладами шляхом створення спільних проєктів з розробки та впровадження нових технологій; навчання аграріїв (організація навчальних курсів та проведення семінарів для підвищення кваліфікації аграріїв); створення демонстраційних ділянок, які б дозволяли демонструвати можливості нових технологій на практиці; встановлення партнерських відносин з виробниками техніки та обладнання, насіння, добрив, засобів захисту рослин тощо.

Підсумовуючи, можна стверджувати, що інновації відіграють ключову роль у розвитку сучасного аграрного підприємництва. Вони дозволяють підвищувати ефективність виробництва, покращувати якість продукції та забезпечувати сталий розвиток сільського господарства. Однак, для успішного впровадження інновацій необхідна комплексна підтримка з боку держави, наукових установ, аграрних навчальних закладів та аграрного бізнесу.

Список використаних джерел:

1. Іванько А. Інноваційно-інвестиційне забезпечення розвитку аграрного сектору економіки України. / Матеріали міжнародної науково-практичної он-лайн конференції «Стратегія розвитку агропромислового сектору: глобальні виклики і національні тенденції» (Ніжин, 22 квітня 2021 року). Зб. наук. праць наук. ред. В.С. Лукач. Ніжин, 2021. 334 с. С. 50-56. URL : http://nati.org.ua/docs/science/2021/Conference_22042021_p001.pdf

Сердюк Владислава,

студентка магістратури першого року навчання

Національного університету біоресурсів і природокористування України

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЧИМИ ПРОЦЕСАМИ У РОСЛИННИЦТВІ

Рослинництво є провідною галуззю аграрного сектору України, частка якого у структурі ВВП перевищує 10%. Від якості та своєчасності управлінських

рішень, що приймаються керівниками підприємств та організацій галузі рослинництва, залежить економічна стабільність всередині країни та конкурентний потенціал національного продукту на світовому ринку. В ускладнених політично-економічних умовах функціонування сільського господарства в Україні основне призначення управлінських рішень зміщується з розвитку підприємств до забезпечення збереження беззвиткового функціонування агрофірм.

Глобальним викликом в управлінні виробничими процесами у рослинництві є переорієнтація його змісту з основоположного акценту на інтенсифікацію виробництва на новий вектор у вигляді нівелювання впливу природно-кліматичних та політично-економічних чинників на стабільність виробничих процесів галузі рослинництва та врожайність сільськогосподарських культур у підсумку. Наведена необхідність у переосмисленні підходів до управління зумовлена поточними тенденціями у галузі рослинництва:

1. Часткова втрата ваги матеріально-ресурсного чинника в організації виробничих процесів у рослинництві з відповідним підвищенням значущості природно-кліматичних факторів. Підтвердженням цього є скорочення у 2024 році за попередніми даними урожайності соняшнику на 18%, сої — на 25% внаслідок аномальних температурних показників та посухи у літній період [1].

2. Соціально-економічна потреба в переорієнтації переважно експортного спрямування продукції рослинництва на забезпечення потреб внутрішнього ринку шляхом запровадження глибокої переробки продукції. Початковим етапом у розвитку даного напрямку має стати відхід від широкопоширених серед українських агровиробників вузькокультурних структур посівних площ (соняшник, кукурудза, пшениця) на користь традиційних для нашого регіону культур, які через порівняно низький попит на світовому ринку перейшли в клас нішевих (гречка, жито, овес, льон, коноплі, квасоля, горох) [1].

Супутнім економічним ефектом відмови від експортної орієнтації рослинництва стане зменшення ступеня залежності маржі прибутку кінцевої продукції від врожайності сільськогосподарських культур.

3. Напружена ситуація, схильна до загострення, із доступністю та наявністю у достатній кількості енергоресурсів як наслідок політично-економічної нестабільності, яка зумовлює необхідність розвитку біотехнологій. Дані умови господарювання вимагають переорієнтації існуючих агропідприємств на моделі закритого циклу виробництва, насамперед покликані перевести підприємства на самозабезпечення енергоносіями.

4. Зростання ролі тепло- та посухостійких нішевих культур (наприклад, сорго, батат, спаржа), включення у виробництво яких потребує опанування нових, відмінних від традиційних, технологій вирощування.

Отже, сучасні тенденції у галузі рослинництва вимагають від управлінської ланки сутнісно-функціональних змін сприйняття змісту та умов господарювання. Ефективна організація виробництва продукції рослинництва в найближчому майбутньому буде неможливою без техніко-технологічної модернізації процесів

виробництва та переробки продукції, розвитку нових виробничих напрямків та поглиблення інноваційності підходів до подолання природно-кліматичних впливів на якість та врожайність сільськогосподарських культур.

Список використаних джерел:

1. Могильна Л.М., Максимчик А.Ю. Управління виробництвом продукції рослинництва. *Економічні читання : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 85-річчю професора В.Й. Шияна, (19 лютого 2021 р.)* / Харків. нац. аграр. ун-т ім. В.В. Докучаєва. – Харків : ХНАУ, 2021. – С. 207-209.

Сливінська Оксана

к.е.н., доцентка

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»

Вовчук Оксана

студентка спеціальності «Облік і оподаткування»

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»

**ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ
ПІДПРИЄМСТВА**

Економічна нестабільність умов функціонування вітчизняних підприємств, негативна динаміка зростання фінансових ризиків, глобальний розвиток конкуренції, стрімке розширення та впровадження в практичну діяльність інформаційно-комп'ютерних технологій призводить до модифікації підходів управління суб'єктами господарювання. Зміни економічного середовища функціонування зумовлюють пошук нових напрямів та інструментів управління діяльністю з метою забезпечення безперервного та сталого розвитку підприємства.

Система управління підприємством знаходиться в прямій залежності від якісного та оперативного формування інформаційного базису для прийняття кваліфікованих та дієвих управлінських рішень. На даний момент часу склалась ситуація, коли концептуальні основи бухгалтерського обліку частково задовольняють інформаційні вимоги управлінського персоналу. Виникає нагальна потреба у розширенні та забезпеченні детальної аналітичності інформації, її структуризації з урахуванням ризиків діяльності. Тому на сьогодні актуальною є проблема створення обліково-аналітичного забезпечення як ключового елементу забезпечення фінансової стійкості та передумови довгострокового функціонування підприємства.

Висока залежність суб'єктів господарювання від коливань ринкової кон'юнктури та ризиків діяльності вимагають від управлінської ланки швидкого реагування на відповідні зміни. В такій ситуації пріоритетного значення в системі управління підприємства набуває побудова дієвого механізму керування інформаційними потоками, розробка заходів з мінімізації ризиків, пов'язаних з